

Lorenzo Komboa'Ervin

Αναρχισμός και η Επανάσταση των Μαύρων¹

Ανάλυση της λευκής υπεροχής

Αυτή η προσούρα θα συζητήσει εν συντομία τη φύση του Αναρχισμού και τη σχέση του με το κίνημα για την Μαύρη Απελευθέρωση. Επειδή υπήρξαν τόσα πολλά ψέματα και διαστρεβλώσεις για το τι πραγματικά εκπροσωπεί ο Αναρχισμός, και από τους αριστερούς και δεξιούς ιδεολογικούς αντιπάλους του, θα είναι απαραίτητο να συζητηθούν οι πολλοί δημοφιλείς μύθοι για τον Αναρχισμό. Αυτό από μόνο του χρειάζεται ένα βιβλίο, αλλά δεν είναι μέσα στις προθέσεις αυτής της προσούρας, που ο σκοπός της είναι απλώς να συστήσει στο Μαύρο κίνημα επαναστατικά αναρχικά ιδανικά. Εναπόκειται στον αναγνώστη να προσδιορίσει εάν αυτές οι νέες ιδέες είναι έγκυρες και αξίζει να υιοθετηθούν.

Πως ο Καπιταλισμός χρησιμοποιεί τον ρατσισμό

Η μοίρα της λευκής εργατικής τάξης ήταν πάντα στενά συνδεδεμένη με την κατάσταση των Μαύρων εργατών. Πηγαίνοντας πίσω στην αμερικανική αποικιακή περίοδο, όταν η εργασία των Μαύρων εισήχθη για πρώτη φορά στην Αμερική, οι Μαύροι σκλάβοι και οι ανελεύθεροι εργάτες² () έχουν καταπιεστεί μαζί ακριβώς με τους λευκούς των κατώτερων τάξεων. Όμως, όταν οι Ευρωπαίοι ανελεύθεροι εργάτες ενώθηκαν με τους Μαύρους για να επαναστατήσουν κατά της μοίρας τους στα τέλη του 1600, η ιδιοκτησιακή τάξη αποφάσισε να τους «απελευθερώσει» παρέχοντάς τους ένα ειδικό καθεστώς ως «λευκοί» και συνεπώς δίνοντάς τους μερίδιο στο σύστημα της καταπίεσης.

Υλικές απολαβές, όπως και το πρόσφατα ανεβασμένο κοινωνική στάτους, χρησιμοποιήθηκαν για να διασφαλιστεί η πιστή προσήλωση αυτών των χαμηλότερων τάξεων. Η εφεύρεση της «λευκής φυλής» και της φυλετικής δουλείας των Αφρικανών ταίριαζαν γάντι μαζί, και έτσι οι ανώτερες τάξεις διατήρησαν την κοινωνική τάξη κατά την περίοδο της δουλείας. Ακόμα και κάποιοι φτωχοί Λευκοί είχαν φιλοδοξίες ότι η κατάστασή τους θα βελτιωθεί, εφόσον η κοινωνική τους κινητικότητα διασφαλίστηκε από το νέο σύστημα. Αυτή η κοινωνική κινητικότητα, ωστόσο, βασιζόταν στην πλάτη

-
- 1 Το πρώτο μέρος της προσούρας *Anarchism and the Black Revolution*, του Lorenzo Komboa'Ervin που κυκλοφόρησε το 1993. Διαθέσιμη στο [the anarchist library](#).
 - 2 Indentured Servitude: Θεσμός απλήρωτης εργασίας που υπήρχε στην Βόρεια Αμερική μέχρι και το 18ο αιώνα, στον οποίον δύο μέρη, ένας εργαζόμενος και ένας εργοδότης, υπογράφουν συμβόλαιο ότι ο πρώτος θα δουλέψει αμισθί για ένα ορισμένο χρονικό διάστημα, μετά την λήξη της συμφωνίας το άτομο είναι ελεύθερο.

των Αφρικανών σκλάβων, τους οποίους υπερ-εκμεταλλεύτηκαν.

Αλλά ο κύβος είχε ήδη ριφθεί για τη διπλής μορφής εργασία, η οποία εκμεταλλεύτηκε τους Αφρικανούς, αλλά και παγίδευσε την λευκή εργατιά. Όταν επιδίωξαν να οργανώσουν συνδικάτα ή να διεκδικήσουν υψηλότερους μισθούς στο Βορρά ή στο Νότο, οι λευκοί εργάτες χτυπήθηκαν από τους πλούσιους, οι οποίοι χρησιμοποίησαν τη δουλεία των Μαύρων ως τον πρωταρχικό τους τρόπο παραγωγής. Η λεγόμενη «ελεύθερη» εργασία των λευκών εργατών δεν είχε καμία πιθανότητα να κερδίσει.

Αν και οι καπιταλιστές χρησιμοποίησαν το σύστημα των προνομίων των λευκών για να διαιρέσουν την εργατική τάξη, η αλήθεια είναι ότι οι καπιταλιστές ευνόησαν μόνο τους λευκούς εργάτες με σκοπό να τους χρησιμοποιήσουν ενάντια στα δικά τους συμφέροντα, όχι επειδή υπήρχε αληθινή «λευκή» ταξική ενότητα. Οι καπιταλιστές δεν ήθελαν οι λευκοί εργάτες να είναι ενωμένοι με τους Μαύρους ενάντια στην κυριαρχία τους και στο σύστημα εκμετάλλευσης της εργασίας. Η εφεύρεση της «λευκής φυλής» ήταν μια απάτη για τη διευκόλυνση αυτής της εκμετάλλευσης. Οι λευκοί εργάτες εξαγοράστηκαν για να επιτρέψουν τη δική τους μισθολογική σκλαβιά και την υπερεκμετάλλευση των Αφρικανών: υπέγραψαν μια συμφωνία με τον διάβολο, η οποία δυσχέρανε όλες τις προσπάθειες για ταξική ενότητα που έγιναν τους τελευταίους τέσσερις αιώνες.

Η συνεχής υποταγή των μαζών εξαρτάται από τον ανταγωνισμό και την εσωτερική σύγκρουση. Όσο υφίσταται η διάκριση, και οι φυλετικές ή εθνοτικές μειονότητες καταπιέζονται, ολόκληρη η εργατική τάξη καταπιέζεται και αποδυναμώνεται. Αυτό συμβαίνει επειδή η καπιταλιστική τάξη είναι σε θέση να χρησιμοποιήσει τον ρατσισμό για να μειώσει τους μισθούς των μεμονωμένων τμημάτων της εργατικής τάξης υποκινώντας τον φυλετικό ανταγωνισμό και εξαναγκάζοντας τους σε έναν αγώνα για την απόκτηση θέσεων εργασίας και υπηρεσιών. Αυτός ο διαχωρισμός αποτελεί μία εξέλιξη που τελικά υποβαθμίζει το βιοτικό επίπεδο όλων των εργαζομένων. Επιπλέον, θέτοντας τους λευκούς εναντίον των Μαύρων και άλλων καταπιεσμένων εθνικοτήτων, η καπιταλιστική τάξη είναι σε θέση να εμποδίσει τους εργαζόμενους να ενωθούν εναντίον του κοινού ταξικού εχθρού τους. Όσο οι εργαζόμενοι πολεμούν ο ένας τον άλλον, η καπιταλιστική ταξική κυριαρχία είναι ασφαλής.

Για να επιτευχθεί μία αποτελεσματική αντίσταση ενάντια στην τρέχουσα ρατσιστική επίθεση της καπιταλιστικής τάξης, είναι απαραίτητη η μέγιστη αλληλεγγύη μεταξύ των εργαζομένων όλων των φυλών. Ο τρόπος να νικήσουμε την καπιταλιστική στρατηγική είναι οι λευκοί εργαζόμενοι να υπερασπιστούν τα δημοκρατικά δικαιώματα που κέρδισαν οι Μαύροι και άλλοι καταπιεσμένοι λαοί μετά από δεκαετίες σκληρού αγώνα, και να παλέψουν για να διαλύσουν το σύστημα των προνομίων των λευκών. Οι λευκοί εργαζόμενοι πρέπει να υποστηρίξουν και να υιοθετήσουν τις συγκεκριμένες απαιτήσεις του κινήματος των Μαύρων και πρέπει να εργαστούν για την πλήρη κατάργηση της λευκής ταυτότητας. Αυτοί οι λευκοί εργάτες πρέπει να αγωνιστούν για την πολυπολιτισμική ενότητα και να συνεργαστούν με τους Μαύρους ακτιβιστές για να χτίσουν ένα αντιρατσιστικό κίνημα για να αμφισβητήσουν την λευκή υπεροχή. Ωστόσο, είναι επίσης πολύ σημαντικό να αναγνωρίσουμε το δικαίωμα του κινήματος των Μαύρων ως προς το να χαράξει έναν ανεξάρτητο δρόμο για την υπεράσπιση των δικών του συμφερόντων. Αυτό σημαίνει αυτοδιάθεση.

Φυλή και Τάξη: ο συνδυασμένος χαρακτήρας της καταπίεσης των Μαύρων

Λόγω του τρόπου με τον οποίο έχει αναπτυχθεί αυτό το έθνος με την εκμετάλλευση της αφρικανικής εργασίας και τη διατήρηση μιας εσωτερικής αποικίας, οι Μαύροι και άλλοι μη λευκοί λαοί καταπιέζονται τόσο ως μέλη της εργατικής τάξης όσο και ως φυλετική εθνικότητα. Ως Αφρικανοί στην Αμερική, είναι άνθρωποι που τους ξεχωρίζουν, τους κυνηγούν και τους διαχωρίζουν μέσα στην κοινωνία των ΗΠΑ. Παλεύοντας για τα ανθρώπινα και πολιτικά τους δικαιώματα τελικά έρχονται σε αντιπαράθεση με ολόκληρο το καπιταλιστικό σύστημα, όχι μόνο με μεμονωμένους ρατσιστές ή περιοχές της χώρας. Η αλήθεια σύντομα γίνεται εμφανής: οι Μαύροι δεν μπορούν να αποκτήσουν την ελευθερία τους κάτω από αυτό το σύστημα, επειδή, βάσει ιστορικά άνισου ανταγωνισμού, η καπιταλιστική εκμετάλλευση είναι εγγενώς ρατσιστική.

Σε αυτό το χρονικό σημείο, το κίνημα μπορεί να πάει προς την κατεύθυνση της επαναστατικής κοινωνικής αλλαγής, ή να περιοριστεί στη νίκη των μεταρρυθμίσεων και των δημοκρατικών δικαιωμάτων μέσα στη δομή του Καπιταλισμού. Η δυνατότητα είναι παρούσα για κάθε κατεύθυνση. Στην πραγματικότητα, η αδυναμία του κινήματος των Πολιτικών Δικαιωμάτων της δεκαετίας του 1960 ήταν ότι συμάχησε με τους φιλελεύθερους στο Δημοκρατικό Κόμμα και συμφώνησε για την προστασία των πολιτικών δικαιωμάτων, αντί να πιέζει για την κοινωνική επανάσταση. Αυτή η αυτοαστυνόμευση από τους ηγέτες του κινήματος αποτελεί ένα απόλυτο μάθημα για ποιον ακριβώς λόγο το νέο κίνημα πρέπει να αυτενεργήσει μόνο του και να μην εξαρτάται από προσωπικότητες και πολιτικούς.

Αλλά αν ένα τέτοιο κίνημα γίνει όντως ένα κοινωνικό επαναστατικό κίνημα, πρέπει τελικά να ενώσει τις δυνάμεις του με παρόμοια κινήματα όπως οι ομοφυλόφιλοι, οι γυναίκες, οι ριζοσπαστικοί εργάτες και άλλοι που βρίσκονται σε εξέγερση ενάντια στο σύστημα. Για παράδειγμα, στα τέλη της δεκαετίας του 1960 το κίνημα της Μαύρης Απελευθέρωσης (Black Liberation) λειτούργησε ως καταλύτης για τη διάδοση επαναστατικών ιδεών και εικόνων, οι οποίες έφεραν στην επιφάνεια τα διάφορα κινήματα αντίστασης που βλέπουμε σήμερα. Αυτό πιστεύουμε ότι θα ξανασυμβεί, αν και δεν είναι αρκετό να εφιστούμε την προσοχή για το ενδεχόμενο μιας «απρόσεκτη» ενότητα, όπως κάνει και η λευκή αριστερά.

Λόγω της διπλής μορφής που έχει η καταπίεση των μη λευκών εργατών και η βαθιά κοινωνική απελπισία που δημιουργεί, οι Μαύροι εργάτες θα επιτεθούν πρώτοι, είτε οι πιθανοί σύμμαχοί τους είναι διαθέσιμοι για να το πράξουν είτε όχι. Αυτό σημαίνει αυτοδιάθεση και γι 'αυτό είναι απαραίτητο για τους καταπιεσμένους εργάτες να χτίσουν πρώτα ανεξάρτητα κινήματα για να ενώσουν τους λαούς τους. Γι 'αυτό είναι απολύτως απαραίτητο για τους λευκούς εργάτες να υπερασπίζονται τα δημοκρατικά δικαιώματα και τα κέρδη των μη λευκών εργατών. Αυτή η αυτόνομη δράση των καταπιεσμένων μαζών (όπως το κίνημα της Μαύρης Απελευθέρωσης) είναι εγγενώς επαναστατική και αποτελεί ουσιαστικό μέρος της κοινωνικής επαναστατικής διαδικασίας ολόκληρης της εργατικής τάξης. Δεν υπάρχουν περιθωριακά ζητήματα: η αυτόνομη δράση δεν μπορεί να

υποβαθμιστεί ή να αγνοηθεί από τους λευκούς εργάτες εάν πρόκειται να επιτευχθεί μια επαναστατική νίκη. Πρέπει να αναγνωριστεί ως βασική αρχή από όλους, ότι οι καταπιεσμένοι λαοί έχουν δικαίωμα στην αυτοδιάθεση, συμπεριλαμβανομένου του δικαιώματος να διοικούν τις δικές τους οργανώσεις και τον απελευθερωτικό αγώνα. Τα θύματα του ρατσισμού γνωρίζουν καλύτερα πώς να τα καταπολεμήσουν.

Επομένως ποιος τύπος αντιρατσιστικής ομάδας είναι απαραίτητος;

Το Μαύρο κίνημα χρειάζεται συμμάχους στη μάχη του ενάντια στη ρατσιστική καπιταλιστική τάξη— όχι τη συνηθισμένη φιλελεύθερη ή κάλπικη «ριζοσπαστική» υποστήριξη, αλλά πραγματική επαναστατική υποστήριξη και αλληλεγγύη της εργατικής τάξης, ή αλλιώς, η ονομαζόμενη «αμοιβαία βοήθεια» από τους αναρχικούς. Η βάση αυτής της ενότητας, ωστόσο, πρέπει να βασίζεται σε αρχές και να βασίζεται στο ταξικό συμφέρον, παρά στην φιλελεύθερη «ενοχική μουρμούρα», στο «κάνε-το-καλό» ή στον οπορτουνισμό και την χειραγώγηση από τα φιλελεύθερα ή ριζοσπαστικά πολιτικά κόμματα. Οι ανάγκες των καταπιεσμένων ανθρώπων πρέπει να είναι το πιο σημαντικό ζήτημα, αλλά απαιτούν πραγματική υποστήριξη, όχι ψεύτικη ή αριστερή ρητορική.

Το αναρχικό κίνημα, το οποίο είναι στην συντριπτική του πλειοψηφία λευκό, πρέπει να αρχίσει να καταλαβαίνει ότι πρέπει να προπαγανδίζουν στις Μαύρες και στις άλλες καταπιεσμένες κοινότητες, και πρέπει να επιτρέψουν στους μη λευκούς αναρχικούς να οργανωθούν στις κοινότητές τους παρέχοντάς τους τεχνικούς πόρους (εκτύπωση τρικακίων, παραγωγή βίντεο και CD κ.λπ.) και βοήθεια με οικονομικούς πόρους.

Ένας λόγος που υπάρχουν τόσο λίγοι Μαύροι Αναρχικοί είναι επειδή το κίνημα δεν παρέχει κανένα μέσο για να προσεγγίσει έγχρωμα άτομα (people of colour), να τους προσελκύσει στον Αναρχισμό και να τους βοηθήσει να οργανωθούν. Αυτό πρέπει να αλλάξει εάν θέλουμε να λάβει χώρα η κοινωνική επανάσταση στην Αμερική και αν θέλουμε ο αναρχισμός της Βόρειας Αμερικής να αποτελεί κάτι περισσότερο από το κίνημα των «λευκών δικαιωμάτων».

Ο τύπος οργάνωσης που απαιτείται πρέπει να είναι μια «μαζική» οργάνωση που εργάζεται για να ενώσει όλους τους εργάτες στην κοινή ταξική πάλη, όμως πρέπει να είναι σε θέση να αναγνωρίσει το γεγονός ότι έχει καθήκον να υποστηρίζει και να υιοθετεί τα ειδικά αιτήματα των Μαύρων και άλλων μη λευκών λαών, όπως και εκείνα ολόκληρης της εργατικής τάξης. Πρέπει να αμφισβητεί την λευκή υπεροχή σε καθημερινή βάση, πρέπει να αντικρούει τη ρατσιστική φιλοσοφία και προπαγάνδα, και να καταπολεμά τη ρατσιστική κινητοποίηση και επιθέσεις με ένοπλη αυτοάμυνα και μάχες στο δρόμο, όταν είναι απαραίτητο. Ο στόχος ενός τέτοιου μαζικού κινήματος είναι να προσελκύσει τη λευκή εργατική τάξη σε μια ταξική συνείδηση, ενάντια στην λευκή υπεροχή· να ενώσει ολόκληρη την εργατική τάξη· και άμεσα να αντιμετωπίσει και να ανατρέψει το καπιταλιστικό κράτος και τους ηγεμόνες του. Η συνεργασία και η αλληλεγγύη όλων των εργατών είναι απαραίτητη για την πλήρη Κοινωνική επανάσταση, όχι μόνο ο προνομιάχος τομέας των λευκών εργατών.

Για παράδειγμα, μια υπάρχουσα οργάνωση όπως η Anti-Racist Action, εάν υιοθετήσει μια τέτοια πολιτική ως αναρχική ομάδα, θα πρέπει να της δοθεί μεγαλύτερη προτεραιότητα μέσα στο κίνημά μας. Κάθε πόλη πρέπει να έχει συλλογικότητες του τύπου της ARA και κάθε υπάρχουσα αναρχική ομοσπονδία πρέπει να έχει εσωτερικές ομάδες εργασίας που ασχολούνται με τον ρατσισμό και την αστυνομική βία. Στην πραγματικότητα, ο τύπος της ομάδας στον οποίο αναφέρομαι θα ήταν η ίδια μια ομοσπονδία για τον συντονισμό των αγώνων σε εθνικό και ίσως ακόμη και σε διεθνές επίπεδο. Αυτό θα ήταν ένα επαναστατικό κίνημα, που δεν μένει μόνο στο να κάθεται και να διαβάζει βιβλία, και να εκλέγει μερικούς Μαύρους πολιτικούς ή «φίλους της εργατικής τάξης» στο Κογκρέσο ή στο Νομοθετικό σώμα του κράτους, να γράφει επιστολές διαμαρτυρίας, να διανέμει έντυπα υπογραφών ή άλλες τέτοιες ταπεινές τακτικές. Θα κοίταζε τα παραδείγματα των πρώιμων ριζοσπαστικών εργατικών κινήματων όπως το IWW, καθώς και το κίνημα των Πολιτικών Δικαιωμάτων της δεκαετίας του 1960, για να δείξει ότι μόνο οι άμεσης δράσης τακτικές της σύγκρουσης και της στρατευμένης διαδήλωσης θα αποφέρει κάποια αποτελέσματα. Θα έπαιρνε επίσης το παράδειγμα της εξέγερσης του Λος Άντζελες του 1992, για να δείξει ότι οι άνθρωποι θα εξεγερθούν, αλλά πρέπει να υπάρχουν ισχυροί σύμμαχοι που επεκτείνουν την υλική βοήθεια και τις πληροφορίες αντίστασης, και να υπάρχει ήδη ένα μαζικό κίνημα που θα το οδηγήσει στο επόμενο βήμα και θα διαδώσει την εξέγερση.

Οι Αναρχικοί πρέπει να το αναγνωρίσουν αυτό και να βοηθήσουν στη δημιουργία μιας στρατευμένης αντιρατσιστικής ομάδας, η οποία θα αποτελούσε και μια ομάδα υποστήριξης για τη Μαύρη επανάσταση και ένα κέντρο μαζικής οργάνωσης που θα να ενώσει την εργατική τάξη. Είναι πολύ σημαντικό να απομακρυνθεί η μαζική επιρροή του κινήματος για την φυλετική ισότητα από τα χέρια της αριστερής-φιλελεύθερης πτέρυγας των Δημοκρατικών της άρχουσας τάξης. Οι αριστεροί φιλελεύθεροι μπορεί να κάνουν λόγο για μια δίκαιη μάχη, αλλά από την στιγμή που δεν υπερασπίζονται την ανατροπή του Καπιταλισμού και τη συντριβή του κράτους, θα προδώσουν και θα σαμποτάρουν ολόκληρο τον αγώνα ενάντια στον ρατσισμό. Η στρατηγική των αριστερών-φιλελεύθερων είναι να εκτρέπουν την ταξική συνείδηση αυστηρά στην φυλετική συνείδηση. Αρνούνται να στραφούν στην βάση των ταξικών υλικών συμφερόντων των εργαζομένων και των μεσαίων τάξεων των ΗΠΑ για να υποστηρίξουν τα δικαιώματα των Μαύρων, και ως αποτέλεσμα επιτρέπουν στη δεξιά να εκμεταλλευτεί χωρίς δυσκολία το λανθάνον ρατσιστικό συναίσθημα που υπάρχει μεταξύ των λευκών, καθώς και την οικονομική ανασφάλεια τους. Το είδος του κινήματος που προτείνω δεν θα φοβηθεί και θα επιτεθεί στην λευκή υπεροχή και θα διαλύσει τα νήματα αυτού που συγκρατεί τον Καπιταλισμό. Χωρίς τη μαζική λευκή συναίνεση στην κυριαρχία αμερικανικού κράτους και το σύστημα των προνομίων των λευκών, ο Καπιταλισμός δεν θα μπορούσε να συνεχίσει στην επόμενη δεκαετία!

Ο μύθος του «Αντίστροφου Ρατσισμού»

Η «Αντίστροφη Προκατάληψη» έχει αποτελέσει την πολεμική ιαχή όλων αυτών των

ρατσιστών που προσπαθούν να ανατρέψουν τα οφέλη των πολιτικών δικαιωμάτων που κέρδισαν οι Μαύροι και άλλες καταπιεσμένες εθνικότητες στη στέγαση, την εκπαίδευση, την απασχόληση και σε κάθε πτυχή της κοινωνικής ζωής. Οι ρατσιστές πιστεύουν ότι αυτά τα πράγματα πρέπει να αποδίδονται μόνο στους λευκούς, και ότι οι «μειονότητες» και οι γυναίκες τα στερούν από τους λευκούς άντρες. Εκατομμύρια λευκοί εργάτες καθημερινά βομβαρδίζονται από αυτή τη ρατσιστική προπαγάνδα, και έχει μεγάλο αντίκτυπο. Πολλοί λευκοί πιστεύουν σε αυτό το ψέμα της αντίστροφης προκατάληψης κατά των λευκών. Πολλοί λευκοί εργάτες ενστερνίζονται αυτήν την πεποίθηση, οι οποίοι θεωρούν ότι η «αντίστροφη προκατάληψη» είναι τουλάχιστον εν μέρει υπεύθυνη για τα οικονομικά προβλήματα από τα οποία πολλοί λευκοί υποφέρουν σήμερα. Τέτοιες πεποιθήσεις προώθησαν τον Ρόναλντ Ρέιγκαν στις δύο θητείες του ως πρόεδρος των ΗΠΑ. Ο Ρέιγκαν προσπάθησε να χρησιμοποιήσει αυτήν τη γραμμή ρατσιστικής προπαγάνδας για να επιταχύνει την οπισθοδρόμηση στα οφέλη των πολιτικών δικαιωμάτων που κέρδισαν οι καταπιεσμένες εθνικότητες.

Οι ρατσιστές ισχυρίζονται ότι η έννοια της αντίστροφης προκατάληψης υποδηλώνει ότι όλος ο λόγος για τις διακρίσεις εναντίον των Μαύρων και των άλλων φυλετικά καταπιεσμένων ομάδων είναι μια φάρσα. Ο Baldly δήλωσε ότι, η ιδέα είναι ότι ο νόμος περί των πολιτικών δικαιωμάτων που εγκρίθηκε το 1964 τερμάτισε τις διακρίσεις κατά των Μαύρων, των λατίνων και άλλων εθνικοτήτων, και των γυναικών, και τώρα ο νόμος προωθεί τις διακρίσεις εναντίον των λευκών. Οι ρατσιστές λένε ότι οι φυλετικές μειονότητες και οι γυναίκες είναι οι νέες προνομιακές ομάδες στην αμερικανική κοινωνία. Υποτίθεται ότι αυτοί παίρνουν τη δουλειά, τις θέσεις στα προτιμητέα κολέγια, την καλύτερη στέγαση, τις κρατικές επιχορηγήσεις και ούτω καθεξής, εις βάρος των λευκών εργατών. Οι ρατσιστές λένε ότι τα προγράμματα για τον τερματισμό των διακρίσεων δεν είναι μόνο περιττά, αλλά στην πραγματικότητα είναι προσπάθειες των μειονοτήτων να αποκτήσουν εξουσία εις βάρος των λευκών εργατών. Λένε ότι οι Μαύροι και οι γυναίκες δεν θέλουν ισότητα, αλλά μάλλον ηγεμονία έναντι των λευκών εργαζομένων.

Ένα αναρχικό αντιρατσιστικό κίνημα θα αντέκρουε μια τέτοια προπαγάνδα και θα την εξέθετε ως όπλο της άρχουσας τάξης. Ο Νόμος περί Πολιτικών Δικαιωμάτων δεν προκάλεσε τον πληθωρισμό των «υπερβολικών» δαπανών για την πρόνοια, τη στέγαση ή άλλες κοινωνικές υπηρεσίες. Επιπλέον, οι Μαύροι δεν κάνουν διακρίσεις εναντίον των λευκών: οι λευκοί δεν μαντρώνονται σε ένα γκέτο· δεν απολύονται ή αποτρέπονται από την επαγγελματική πρόσληψη· δεν στερούνται αξιοπρεπούς εκπαίδευσης· δεν εξαναγκάζονται σε υποσιτισμό και πρόωρο θάνατο· δεν υφίστανται φυλετική βία και αστυνομική καταστολή· δεν αναγκάζονται να υποστούν δυσανάλογα επίπεδα ανεργίας και άλλες μορφές φυλετικής καταπίεσης. Αλλά, για τους Μαύρους η καταπίεση ξεκινά από τη γέννηση και την παιδική ηλικία. Το ποσοστό βρεφικής θνησιμότητας είναι σχεδόν τριπλάσιο από αυτό των λευκών και συνεχίζεται καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής τους. Η πραγματικότητα είναι ότι «η αντίστροφη προκατάληψη» είναι μια φάρσα. Οι διακρίσεις κατά των Μαύρων δεν είναι παρελθόν. Είναι η συστηματική, διευρυμένη πραγματικότητα σήμερα!

Ο Μάλκολμ Χ επισήμανε τη δεκαετία του 1960 ότι κανένα καθεστώς πολιτικών δικαιωμάτων δεν θα δώσει στους Μαύρους την ελευθερία τους, και έκανε την ερώτηση

ότι εάν οι Αφρικανοί στην Αμερική ήταν πραγματικά πολίτες γιατί να είναι απαραίτητα τα πολιτικά δικαιώματα. Ο Malcolm X παρατήρησε ότι τα πολιτικά δικαιώματα απαιτήσαν έναν αγώνα με μεγάλες θυσίες, και ως εκ τούτου πρέπει να επιβληθούν, αλλά εάν η κυβέρνηση δεν θα επιβάλει τους νόμους, τότε θα πρέπει να κάνει ο ο λαός και το κίνημα θα πρέπει να πιέσει τις κυβερνητικές αρχές για την προστασία των δημοκρατικών δικαιωμάτων. Για να ενωθούν οι λαϊκές μάζες μέσα από ένα αντιρατσιστικό κίνημα μιας εργατικής τάξης, είναι απαραίτητες οι ακόλουθες πρακτικές απαιτήσεις, που είναι ένας συνδυασμός επαναστατικού και ριζοσπαστικού ρεφορμισμού, για τη διασφάλιση των δημοκρατικών δικαιωμάτων:

1. Αλληλεγγύη μεταξύ Μαύρων και λευκών εργατών. Καταπολέμηση του ρατσισμού στην εργασία και την κοινωνία.
2. Απόλυτη ύπαρξη δημοκρατικών και ανθρωπίνων δικαιωμάτων για όλους τους μη λευκούς λαούς. Καταπολέμηση του ρατσισμού και των διακρίσεων από τα σωματεία.
3. Ένοπλη αυτοάμυνα ενάντια στις ρατσιστικές επιθέσεις. Χτίσιμο ενός μαζικού κινήματος εναντίον του ρατσισμού και του φασισμού.
4. Κοινοτικός έλεγχος της αστυνομίας, αντικατάσταση των αστυνομικών από ομάδα κοινοτικής αυτο-άμυνας, εκλεγμένης από τους κατοίκους. Τέλος στην αστυνομική βαρβαρότητα. Καταδίκη όλων των δολοφόνων αστυνομικών
5. Χρηματοδότηση για να ξαναχτίσουμε τις πόλεις. Δημιουργία δημόσιων εργατικών ταξιαρχιών για να ξαναχτίσουμε εσωτερικά τις αστικές περιοχές, που βρίσκονται κάτοικοι της κοινότητας
6. Απόλυτη ύπαρξη κοινωνικά χρήσιμης χρήσης των μισθών των σωματείων όλων των εργατών. Τέλος στις φυλετικές διακρίσεις στην εργασία, στην κατάρτιση και στις προαγωγές. Καθιέρωση θετικών πρωτοβουλιών: προγράμματα δράσης για την αντιστροφή των ρατσιστικών πρακτικών πρόσληψης του παρελθόντος
7. Απαγόρευση της Ku Klux Klan, των Ναζί και άλλων φασιστικών οργανώσεων. Καταδίκη όλων των ρατσιστικών επιθέσεων σε έγχρωμα άτομα
8. Ελεύθερη ανοιχτή εισαγωγή σε όλα τα ιδρύματα μάθησης για όλους εκείνους που έχουν τα προσόντα για να πηγαίνουν σε αυτά. Καμία φυλετική εξαίρεση από την ανώτατη εκπαίδευση
9. Τέλος στους φόρους των εργατών και των φτωχών. Επιβολή φόρου στους πλούσιους και στις μεγάλες επιχειρήσεις
10. Απόλυτη υγειονομική και ιατρική φροντίδα για όλα τα άτομα και τις κοινότητες, ανεξάρτητα από την φυλή και την τάξη τους
11. Απελευθέρωση όλων των πολιτικών φυλακισμένων και των αθώων θυμάτων ρατσιστικής αδικίας. Κατάργηση των φυλακών. Καταπολέμηση της οικονομικής δυσπραγίας.
12. Έλεγχος των σωματίων από τα μέλη τους χτίζοντας ένα Αναρχο-Συνδικαλιστική εργατικό κίνημα. Να γίνουν τα σωματεία ενεργά στα κοινωνικά ζητήματα.
13. Τερματισμός της ρατσιστικής παρενόχλησης και των διακρίσεων στους εργάτες χωρίς χαρτιά.

Συντρίψτε την Δεξιά!

«Δεν θα συζητήσουμε με τον Φασισμό. Θα τον συντρίψουμε...»
— Buenaventura Durrutti, Ισπανός Αναρχικός επαναστάτης, 1936.

Καθώς η καπιταλιστική κοινωνία αποσυντίθεται, οι άνθρωποι θα αναζητήσουν ριζικές και απόλυτες λύσεις στη δυστυχία που αντιμετωπίζουν. Οι Ναζί και η Klan είναι από τις λίγες δεξιές πολιτικές δυνάμεις που προσφέρουν, ή φαίνεται να προσφέρουν, μια ριζική απάντηση στα τρέχοντα προβλήματα της κοινωνίας για τις λευκές μάζες. Το γεγονός ότι αυτές οι λύσεις είναι ψευδείς δεν θα έχει σημασία για τους μπερδεμένους και υστερικούς ανθρώπους που αναζητούν απεγνωσμένα μια διέξοδο από την κοινωνικοοικονομική κρίση που αντιμετωπίζει ο καπιταλιστικός κόσμος. Τα τμήματα της μεσαίας τάξης, τα καλύτερα στρώματα της λευκής εργατικής τάξης, οι φτωχοί και οι άνεργοι λευκοί εργάτες, όλοι δηλητηριασμένοι από τον ρατσισμό αυτής της κοινωνίας, είναι εύκολα θηράματα για τους Ναζιστές δημαγωγούς και τους δημαγωγούς της Klan.

Οι Ναζί, οι skinheads και η Klan είναι οι πιο ακραίες δεξιές ρατσιστικές/φασιστικές οργανώσεις στις Ηνωμένες Πολιτείες. Σήμερα αυτές οι ομάδες είναι μικρές, και σε πολλούς φιλελεύθερους αρέσει να υποτιμήσουν το γεγονός ότι αποτελούν μία απειλή, υποστηρίζουν ακόμα και τα νομικά «δικαιώματά» τους για τη διάδοση του ρατσιστικού τους δηλητηρίου. Αλλά αυτές οι ομάδες έχουν τεράστια δυνατότητα ανάπτυξης και θα μπορούσαν να γίνουν ένα μαζικό κίνημα σε ένα εκπληκτικά σύντομο χρονικό διάστημα, ειδικά σε μια οικονομική και πολιτική κρίση, όπως αυτή που βρισκόμαστε σήμερα.

Βασιζόμενοι στις αποξενωμένες λευκές κοινωνικές δυνάμεις, οι Ναζί και η Klan προσπαθούν να χτίσουν ένα μαζικό κίνημα που μπορεί να εκληφθεί από τους καπιταλιστές την κατάλληλη στιγμή και να αναλάβει την κρατική εξουσία. Όταν ο καπιταλιστής αισθάνεται ότι μπορεί να χρειαστεί μία επιπλέον οργάνωση για να κρατήσει τους εργάτες και τους καταπιεσμένους σε τάξη, θα στραφεί προς τους Ναζί, την Klan και παρόμοιες δεξιές οργανώσεις, με χρήματα και υποστήριξη, πέρα από την ενίσχυση της κρατικής αστυνομίας και των στρατιωτικών δυνάμεων. Εάν χρειαστεί, οι καπιταλιστές θα τους τοποθετήσουν στην εξουσία (όπως έκαναν στην Ισπανία, τη Γερμανία και την Ιταλία στις δεκαετίες του 1920 και του 1930), έτσι οι φασίστες θα συντρίψουν τα συνδικάτα και άλλες οργανώσεις της εργατικής τάξης· θα τοποθετήσουν τους Μαύρους, τους λατίνους Ομοφυλόφιλους, τους Ασιάτες και τους Εβραίους σε στρατόπεδα συγκέντρωσης· και μετατρέψτε τους υπόλοιπους εργάτες σε κρατικούς σκλάβους. Ο φασισμός είναι η απόλυτη αυταρχική κοινωνία όταν είναι στην εξουσία, αν και έχει μετατραπεί σε μια μίξη βάρβαρου ρατσισμού και ηπιότερου ρατσισμού στο σύγχρονο δημοκρατικό κράτος.

Εκτός από τους Ναζί και την Klan, υπάρχουν και άλλες δεξιές δυνάμεις που έχουν αυξηθεί τα τελευταία 15 χρόνια. Περιλαμβάνουν υπερ-συντηρητικούς δεξιούς πολιτικούς και χριστιανούς φονταμενταλιστές ιεροκήρυκες, από κοινού με το ακραίο δεξιό τμήμα της ίδιας της καπιταλιστικής άρχουσας τάξης: ιδιοκτήτες μικρών επιχειρήσεων, οικοδεσπότες ομιλιών όπως ο Rush Limbaugh, μαζί με καθηγητές, οικονομολόγους, φιλόσοφους και άλλους στην ακαδημαϊκή κοινότητα που παρέχουν το ιδεολογικό

οπλοστάσιο για την καπιταλιστική επίθεση εναντίον των εργατών και των καταπιεσμένων ανθρώπων. Δεν φορούν όλοι οι ρατσιστές σεντόνια. Αυτοί είναι οι «αξιοσέβαστοι» ρατσιστές, οι νέοι σωστοί συντηρητικοί, οι οποίοι είναι πολύ πιο επικίνδυνοι από την Klan ή τους Ναζί επειδή η πολιτική τους έχει γίνει αποδεκτή από μεγάλες μάζες λευκών εργατών, οι οποίοι με τη σειρά τους κατηγορούν τις φυλετικές μειονότητες για τα προβλήματά τους.

Η καπιταλιστική τάξη έχει ήδη δείξει την προθυμία της να χρησιμοποιήσει αυτό το συντηρητικό κίνημα ως κάλυμμα για την επίθεση στο εργατικό κίνημα, τον Μαύρο αγώνα και ολόκληρη την εργατική τάξη. Απολύθηκαν πολλοί εργάτες σε δήμους· σχολεία, νοσοκομεία και άλλες κοινωνικές υπηρεσίες έχουν περιοριστεί· κυβερνητικές υπηρεσίες έχουν ιδιωτικοποιηθεί· τα προνοιακά επιδόματα έχουν μειωθεί δραστικά· και οι προϋπολογισμοί των πόλεων και των κρατικών κυβερνήσεων μειώθηκαν. Οι τράπεζες έχουν χρησιμοποιήσει ακόμα και τις δικτατορικές τους εξουσίες για να απαιτήσουν αυτές τις περικοπές του προϋπολογισμού και ακόμα και να κάνουν ολόκληρες πόλεις αυτόματα να χρεοκοπήσουν εάν δεν υποτάσσονταν. Αυτό συνέβη ακόμα και στη Νέα Υόρκη τη δεκαετία του 1970. Επομένως, δεν είναι απλώς θέμα κάποιων φτωχών, ρέντνεκ με κουκούλες. Πρόκειται για επαγγελματικά κοστούμια με κουκούλες.

Ένα πρώτο βήμα στην οργάνωση και προετοιμασία της εργατικής τάξης στην οικονομική κρίση που αντιμετωπίζουμε είναι να καταπολεμήσουμε άμεσα τη δεξιά απειλή. Η καταπιεστική οικονομική νομοθεσία από τους συντηρητικούς πολιτικούς για την τιμωρία των φτωχών και της εργατικής τάξης πρέπει να ηττηθεί. Οι φόροι επί των πλουσίων και των μεγάλων εταιρειών πρέπει να αυξηθούν, ενώ οι φόροι επί των εργατών και των αγροτών πρέπει να καταργηθούν. Εάν οι πολιτικοί δεν το κάνουν, θα οργανώσουμε ένα μποϊκοτάζ φόρου για να τους αναγκάσουμε να το κάνουν. Οι Ναζί και η Klan πρέπει να αντιμετωπιστούν με άμεση δράση. Οι αναρχικοί, η αριστερά και οι εργατικές οργανώσεις πρέπει να οργανωθούν για να υπερασπιστούν τους εργάτες και τους καταπιεσμένους από τις σωματικές επιθέσεις των ρατσιστών, καθώς και να πραγματοποιήσουν μαζικές διαδηλώσεις στους δρόμους σε φασιστικές συγκεντρώσεις. Πρέπει επίσης να αντιταχθούμε σε αποβράσματα όπως το Operation Rescue που χρησιμοποιεί βίαιες φασιστικές τακτικές ενάντια στα δικαιώματα των γυναικών στις αμβλώσεις. Αυτό εντάσσεται στο ίδιο πεδίο μάχης.

Έτσι έχει η κατάσταση: Ο David Duke, το «πρώην» μέλος της Klan, είναι τώρα μέρος της «αξιοσέβαστου» δεξιάς, που λαμβάνει υποστήριξη από την ανώτερη μεσαία τάξη. Εν τω μεταξύ, οι Klan και οι Ναζί skinheads κερδίζουν προβάδισμα μεταξύ διαφορετικών κοινωνικών στρωμάτων, κυρίως στους φτωχούς λευκούς εργάτες και άνεργους λευκούς νέους. Ο Tom Metzger, ο ηγέτης της λευκής οργάνωσης, Aryan Resistance, χαρακτήρισε τους ναζιστές skinheads ως τις «Καφετί Στολές της δεκαετίας του '90»³. Είναι πολύ επικίνδυνο, αλλά δεν μπορούμε να αφήσουμε αυτούς τους ανθρώπους στους Ναζί και την Klan αμαχητί. Πρέπει να προσπαθήσουμε να τους κερδίσουμε ή τουλάχιστον να εξουδετερώσουμε οποιαδήποτε ενεργή αντίθεση από την πλευρά τους. Αυτό αποτελεί στην καλύτερη μια αμυντική τακτική, αλλά στην πραγματικότητα δεν έχουμε άλλη επιλογή, και είναι μέρος του επαναστατικού μας καθήκοντος να οργανώσουμε έτσι ολόκληρη την εργατική τάξη. Πρέπει να κατευθύνουμε την προπαγάνδα σε αυτούς τους

3 Αναφορά στην παραστρατιωτική οργάνωση, Sturmabteilung, που ήταν φίλα προσκείμενη στο Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα.

εργάτες για να δείξουμε πόσο σκουπίδια είναι οι Ναζί και η Klan, και να δείξουμε πώς παραπλανούνται οι εργάτες. Πρέπει επίσης να κάνουμε δυνατόν για εκείνους να πολεμήσουν αυτήν τη δυστυχία ενάντια στον πραγματικό εχθρό: την καπιταλιστική τάξη.

Αλλά εκτός από τις αμυντικές επιχειρήσεις για προπαγάνδα, πρέπει να δράσουμε με άμεση επίθεση με τα σώματά μας για να αντισταθούμε στους ρατσιστές, όταν αυτό είναι δυνατό. Για παράδειγμα, όπου το επιτρέπει η ισορροπία δυνάμεων, πρέπει να οργανωθούμε για να οδηγήσουμε δυναμικά τους Ναζί και την Klan έξω στους δρόμους. Προκειμένου να συντρίψουμε τα κινήματά τους, τους, πρέπει να οργανώσουμε δράσεις τύπου κομάντο για να επιτεθούμε στις παρελάσεις τους, να κλείσουμε τα βιβλιοπωλεία και τις εφημερίδες τους, να καταστρέψουμε τις αίθουσες συσκέψεών τους και να διαλύσουμε τις πορείες τους. Από την στιγμή που οι Ναζί και η Klan οργανώνονται απειλώντας και χρησιμοποιώντας βία, πρέπει να είμαστε έτοιμοι να τους απαντήσουμε με πράξεις, αλλά με έναν καλύτερα οργανωμένο και πιο αποτελεσματικό τρόπο. Για παράδειγμα, πρέπει να δολοφονηθούν γουρούνια όπως ο David Duke και ο Tom Metzger, οι οποίοι υποστηρίζουν και ηγούνται του φασιστικού κινήματος στην Αμερική. Πρέπει να διεισδύσουμε στις διαδηλώσεις της Klan και των Ναζί προκειμένου να επιτεθούμε στους ηγέτες και να διαταρράξουμε την ησυχία τους, ή να κρυφτούμε σε απόσταση και να τους ακροβολίσουμε με τουφέκια υψηλής ισχύος. Πάντα ένιωθα ότι τα υπόγεια κινήματα ανταρτών όπως ο Μαύρος Απελευθερωτικός Στρατός, το Υπόγειο Κίνημα του Καιρού και το Μέτωπο Απελευθέρωσης του Νέου Κόσμου, έπρεπε να είχαν επιτεθεί σε φασιστικά κινήματα και να δολοφονήσουν τους ηγέτες τους. Αν σακατέψουμε τους φασίστες με αυτόν τον τρόπο, μπορούμε να συνθλίψουμε ολόκληρη την δεξιά και να αρχίσουμε να καταστρέφουμε το κράτος. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να σταματήσουμε τους φασίστες. Θάνατος στην Klan και σε όλους τους φασίστες!

Ο ίδιος ο Αδόλφος Χίτλερ έχει πει ως ρήση: «Μόνο ένα πράγμα θα μπορούσε να είχε σταματήσει το κίνημά μας. Αν οι αντίπαλοί μας είχαν καταλάβει τότε άρχισε, και από την πρώτη μέρα είχαν συνθλίψει με την απόλυτη βαρύτητα τον πυρήνα του νέου μας κινήματος». Πρέπει να δώσουμε προσοχή.

Ένα άλλο πράγμα που πρέπει να κάνουμε, και είναι κάτι που τακτικά διαχωρίζει εμάς τους Αναρχικούς από τους Μαρξιστές-Λενινιστές, είναι ότι χρησιμοποιούμε τις μελέτες μας πάνω στην αυταρχική προσωπικότητα για να μας βοηθήσουν να οργανωθούμε ενάντια στη φασιστική στρατολόγηση. Το μόνο που ενδιαφέρει τα «Ενωμένα Μέτωπα» των Μαρξιστών-Λενινιστών είναι μια αυστηρή πολιτική προσέγγιση για να νικήσουν τον φασισμό και να τους αποτρέψει να αποκτήσουν κρατική εξουσία, έχοντας παράλληλα την δυνατότητα να οδηγήσει στην άνοδο το Κομμουνιστικό Κόμμα. Οργανώνουν τους φιλελεύθερους και άλλα άτομα σε μαζικούς συνασπισμούς μόνο για να καταλάβουν την εξουσία, και στη συνέχεια συντρίβουν όλους τους ριζοσπαστικούς και φιλελεύθερους ιδεολογικούς αντιπάλους τους, αφότου τελειώσουν με τους φασίστες. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο τα Σταλινικά «Κομμουνιστικά» κράτη μοιάζουν με τα φασιστικά αστυνομικά κράτη που αρνούνται να επιτρέψουν την ιδεολογική πολυφωνία— και τα δύο κράτη είναι ολοκληρωτικά. Επί του συγκεκριμένου, πόση διαφορά υπήρχε πραγματικά μεταξύ του Στάλιν και του Χίτλερ; Επομένως, λέω ότι ο απλός σωματικός ξυλοδαρμός των φασιστών δεν είναι το ζήτημα. Πρέπει να μελετήσουμε τι αποτελεί τη μαζική ψυχολογία του φασισμού και στη συνέχεια να την νικήσουμε ιδεολογικά, πηγαίνοντας στον πυρήνα των βαθύτερων ρατσιστικών πεποιθήσεων, των συναισθημάτων και της

αυταρχικής εξάρτησης εκείνων των εργατών που υποστηρίζουν το φασισμό και όλη την εξουσία της αστυνομοκρατίας.

Ο τρίτος πυλώνας της στρατηγικής μας είναι να οργανώσουμε τους εργάτες και άλλα καταπιεσμένα τμήματα της κοινωνίας με ένα πρόγραμμα που να ανταποκρίνεται στις ανάγκες τους. Όπως ειπώθηκε, η Klan και οι Ναζί στρατολογούν άτομα από ορισμένα κοινωνικά στρώματα: στην συντριπτική πλειοψηφία, λευκούς νέους που έχουν πιεσθεί από την οικονομική κρίση. Αυτοί οι άνθρωποι βλέπουν τους Μαύρους, τους Λατίνους, τους Ασιάτες, τους ομοφυλόφιλους, τις γυναίκες και τα ριζοσπαστικά κινήματα ως απειλή. Είναι ρατσιστές, αντιδραστικοί και δυνητικά πολύ βίαιοι. Φοβισμένοι ότι θα χάσουν τα λίγα που έχουν, χάνουν τον μύθο ότι το πρόβλημά είναι «εκείνοι οι άνθρωποι» που προσπαθούν να κλέψουν τις δουλειές τους, τα σπίτια τους, το μέλλον κ.λπ., και όχι η παρακμή του καπιταλιστικού συστήματος.

Εφόσον δεν φαίνεται να υπάρχει εναλλακτική λύση για να καταπολεμήσουμε την συρρίκνωση μιας κοινωνικής «πίτας», οι φασίστες, με τις απλές τους «λύσεις», θα ακουστούν στα εκφυλισμένα στοιχεία της εργατικής τάξης. Ο μόνος τρόπος για να αναχαιτιστεί η απήχηση της δεξιάς είναι να οργανώσουμε ένα Ελευθεριακό εργατικό κίνημα που μπορεί να αγωνιστεί και να κερδίσει τα πράγματα που χρειάζονται οι άνθρωποι: θέσεις εργασίας, αξιοπρεπή στέγαση και σχολεία, υγειονομική περίθαλψη κ.λπ. Αυτό μπορεί να αποδείξει με συγκεκριμένο τρόπο ότι υπάρχει μια εναλλακτική στις δηλητηριώδεις «λύσεις» της δεξιάς, και στις τάξεις του εργατικού κινήματος μπορεί να κερδίσει μερικούς από αυτούς τους ανθρώπους που έλκονται από το φασιστικό κίνημα.

Σε όλους τους τομείς με τους οποίους οργανωνόμαστε, πρέπει να διεξάγουμε συνεπή επαναστατική προπαγάνδα που να εξηγεί ότι ο Καπιταλισμός είναι υπεύθυνος για την ανεργία, τις αυξανόμενες τιμές, τα σάπια σχολεία και τη σάπια στέγαση, και την υπόλοιπη παρακμή που βλέπουμε γύρω μας. Πρέπει να ξεσκεπάσουμε το γεγονός ότι, ενώ οι Ναζί, η Klan και άλλοι δεξιόι κάνουν τον Μαύρο, τους Γκέι, τους Λατίνους και άλλους καταπιεσμένους ανθρώπους τους αποδιοπομπαίους τράγους για την οικονομική κρίση, ο πραγματικός τους στόχος είναι να καταστρέψουν ολόκληρο το εργατικό κίνημα, να διαπράξουν γενοκτονία, να ξεκινήσουν έναν περιπετειώδη πόλεμο και να μετατρέψουν τους εργάτες σε απόλυτους σκλάβους του κράτους. Συνεπώς, αυτές οι φασιστικές δυνάμεις αποτελούν απειλή για όλους τους εργάτες κάθε εθνικότητας. Πρέπει να γίνει κατανοητό ότι το μόνο που θέλουν είναι να χρησιμοποιήσουν τους λευκούς εργάτες ως πiónια στο σχέδιό τους για να δημιουργήσουν μια φασιστική δικτατορία, και όλοι οι εργάτες πρέπει να ενωθούν και να πολεμήσουν και να ανατρέψουν το κράτος εάν θέλουν να είναι ελεύθεροι. Θάνατος στην Klan, θάνατος στους Ναζί!

Νικήστε την λευκή υπεροχή!

Τα μέσα του ταξικού ελέγχου από τους πλούσιους είναι το λιγότερο κατανοητά. Η λευκή υπεροχή είναι κάτι περισσότερο από ένα σύνολο ιδεών ή προκαταλήψεων. Είναι εθνική καταπίεση. Ωστόσο, στους περισσότερους λευκούς, ο όρος ανακαλεί συνειρμικά εικόνες των Ναζί ή της Ku Klux Klan παρά το σύστημα των προνομίων των λευκών, το οποίο

ουσιαστικά υποσκελίζει το καπιταλιστικό σύστημα στις ΗΠΑ. Οι περισσότεροι λευκοί, συμπεριλαμβανομένων των Αναρχικών, στην ουσία πιστεύουν ότι οι Μαύροι είναι «το ίδιο» με τους λευκούς, και ότι πρέπει απλώς να πολεμήσουμε για «κοινά ζητήματα» αντί να ασχοληθούμε με «φυλετικά θέματα», εάν καν βλέπουν την αντιμετώπισή τους ως κάτι επείγον. Μερικοί δεν θα το διατυπώσουν με τόσο ευθύ τρόπο, αντίθετα θα πουν ότι «τα ταξικά ζητήματα πρέπει να έχουν προτεραιότητα», αλλά σημαίνει το ίδιο πράγμα. Πιστεύουν ότι είναι δυνατόν να αναβληθεί ο αγώνας ενάντια στην λευκή υπεροχή μέχρι να γίνει η επανάσταση, ενώ στην πραγματικότητα δεν θα υπάρξει καμία επανάσταση εάν πρώτα η λευκή υπεροχή δεν δεχθεί επίθεση και δεν ηττηθεί. Δεν θα κερδίσουν μια επανάσταση στις ΗΠΑ μέχρι να παλέψουν για να βελτιώσουν την ζωή πολλών Μαύρων και καταπιεσμένων ανθρώπων που στερούνται των δημοκρατικών τους δικαιωμάτων, όπως και τους υπερεκμεταλλεύονται ως εργάτες.

Σχεδόν εξαρχής από την σύλληψη του σοσιαλιστικού κινήματος της Βόρειας Αμερικής, η απλοϊκή οικονομίστικη θέση που λέει ότι για να πραγματοποιήσουν μια επανάσταση όλοι οι Μαύροι και λευκοί εργάτες πρέπει να συμμετάσχουν σε έναν «κοινό (οικονομικό) αγώνα», έχει χρησιμοποιηθεί για να αποφευχθεί ο αγώνας ενάντια στην λευκή υπεροχή. Στην πραγματικότητα, η λευκή αριστερά έχει ανέκαθεν υιοθετήσει την σοβινιστική θέση ότι, από την στιγμή που η λευκή εργατική τάξη συνιστά ούτως ή άλλως την επαναστατική πρωτοπορία, γιατί να ανησυχούμε για ένα ζήτημα που θα «διχάσει την τάξη»; Ιστορικά, οι Αναρχικοί δεν έχουν αναδείξει ούτε καν το θέμα της «φυλετικής πολιτικής», όπως το χαρακτήρισε ένας αναρχικός την πρώτη φορά που δημοσιεύτηκε αυτή η μπροσούρα. Αυτό είναι μια συνολική αποφυγή του ζητήματος.

Παρόλα αυτά, η καπιταλιστική αστική τάξη είναι αυτή που δημιουργεί την ανισότητα ως έναν τρόπο διαχωρισμού και κυριαρχίας ολόκληρης της εργατικής τάξης. Τα προνόμια των λευκών είναι μια μορφή κυριαρχίας του Κεφαλαίου έναντι των λευκών εργατών, όπως και έναντι των καταπιεσμένων εργατών του έθνους, και όχι μόνο μια παροχή υλικών κινήτρων για την «εξαγορά» των λευκών εργατών και για να τους στρέψει ενάντια στους Μαύρους και σε άλλους καταπιεσμένους εργάτες. Αυτό εξηγεί την υπακοή των λευκών εργατών στον καπιταλισμό και στο κράτος. Η λευκή εργατική τάξη δεν βλέπει την καλύτερη κατάσταση της ως μέρος του συστήματος εκμετάλλευσης. Μετά από αιώνες πολιτικής και κοινωνικής κατήχησης, νιώθουν ότι η προνομιακή τους θέση είναι δίκαιη και σωστή, και μάλιστα ότι έχει «κερδηθεί». Αισθάνονται ότι απειλούνται από τα κοινωνικά οφέλη των μη λευκών εργατών, και γι 'αυτό αντιτάσσονται τόσο σφοδρά στα σχέδια θετικής δράσης προς όφελος των μειονοτήτων σε θέσεις εργασίας και σε προσλήψεις, και για την αποκατάσταση των χρόνιων διακρίσεων εναντίον τους. Αυτός είναι, επίσης, ο λόγος για τον οποίο οι λευκοί εργάτες αντιτάχθηκαν στο μεγαλύτερο μέρος της νομοθεσίας για την κατοχύρωση των πολιτικών δικαιωμάτων.

Παρόλα αυτά, είναι οι καθημερινοί μηχανισμοί της λευκής υπεροχής που πρέπει να καταπολεμήσουμε πιο δυναμικά. Δεν μπορούμε να παραμείνουμε αδαείς ή αδιάφοροι στους μηχανισμούς της φυλής και της τάξης υπό το καπιταλιστικό σύστημα, αλλιώς οι καταπιεσμένοι εργάτες παραμένουν θύματα. Για χρόνια, οι Μαύροι «πρώτοι προσλαμβάνονται, πρώτοι απολύονται» από την καπιταλιστική βιομηχανία. Επιπλέον, τα συστήματα συνταξιοδότησης έχουν προχωρήσει σε ανοιχτές φυλετικές διακρίσεις, και δεν αποτελούν τίποτα περισσότερο από επενδυτικά εμπιστεύματα της λευκής εργασίας. Οι Μαύροι έχουν, επίσης, αποπεμφθεί από τεράστιες βιομηχανίες, όπως η εξόρυξη

άνθρακα. Ωστόσο, τα λευκά εργατικά αφεντικά ποτέ δεν έχουν φέρει αντίρρηση ή δεν έχουν παρέμβει εκ μέρους των ταξικών αδελφών τους, ούτε και θα το κάνουν αν δεν έρθουν με την πλάτη στον τοίχο από τους λευκούς εργάτες.

Όπως επισημάνθηκε, υπάρχουν υλικές απολαβές για αυτόν τον ομορτισμό των λευκών εργατών: καλύτερες θέσεις εργασίας, υψηλότερες αμοιβές, βελτιωμένες συνθήκες διαβίωσης στις λευκές κοινότητες κ.λπ. εν συντομία είναι αυτό που έγινε γνωστό ως «τρόπος ζωής της λευκής μεσαίας τάξης». Αυτόν τον τρόπο ζωής έχουν πάντα κοπιάσει για να διατηρήσουν η εργατική τάξη και η αριστερά, όχι για την ταξική αλληλεγγύη, η οποία θα απαιτούσε έναν αγώνα ενάντια στην λευκή υπεροχή. Αυτός ο τρόπος ζωής βασίζεται στην υπερεκμετάλλευση του μη λευκού τομέα της εργατικής τάξης στο εσωτερικό της χώρας, όπως και σε χώρες που έχουν γίνει αντικείμενο εκμετάλλευσης από τον ιμπεριαλισμό σε όλο τον κόσμο.

Στην Αμερική, ο ταξικός ανταγωνισμός περιείχε πάντα το φυλετικό μίσος ως βασικό συστατικό του, αλλά αυτό είναι δομικό και όχι μόνο ιδεολογικό. Από την στιγμή που όλα τα θεσμικά όργανα, ο πολιτισμός και το κοινωνικοοικονομικό σύστημα του αμερικανικού Καπιταλισμού βασίζονται στη λευκή υπεροχή, τότε πώς είναι δυνατόν να καταπολεμηθεί πραγματικά η κυριαρχία του Κεφαλαίου χωρίς να ηττηθεί η λευκή υπεροχή; Η οικομία των δύο επιπέδων, με τους λευκούς στην κορυφή και τους Μαύρους στο κάτω μέρος (ακόμα και με όλες τις ταξικές διαφορές που υπάρχουν ανάμεσα στους λευκούς), έχει επιτυχώς αντισταθεί σε κάθε προσπάθεια που έχει γίνει από τα ριζοσπαστικά κοινωνικά κινήματα. Οι απρόθυμοι μεταρρυθμιστές έχουν κάνει χορό γύρω από αυτό το ζήτημα. Ενώ, οι κερδισμένες μεταρρυθμίσεις, σε πολλές περιπτώσεις προορίζονται κυρίως μόνο για τους λευκούς εργάτες, αυτοί οι λευκοί ριζοσπάστες δεν έχουν ακόμα ανατρέψει το σύστημα, και έτσι να ανοίξουν τον δρόμο προς την κοινωνική επανάσταση.

Ο αγώνας ενάντια στο σύστημα προνομίων των λευκών απαιτεί επίσης την απόρριψη της φαύλης ταύτισης των Βορειοαμερικανών ως «λευκών» ανθρώπων (παρά ως Ουαλών, Γερμανών, Ιρλανδών κ.λπ) ως εθνικής τους καταγωγής. Αυτός ο χαρακτηρισμός ως «λευκή φυλή», αποτελεί μια επινοημένη υπερεθνικότητα που έχει σχεδιαστεί για να διογκώσει την κοινωνική σημασία των ευρωπαϊκών εθνικοτήτων και να τις θέσει ως εργαλεία στο καπιταλιστικό σύστημα εκμετάλλευσης. Στη Βόρεια Αμερική, το λευκό δέρμα πάντα υπονοούσε την ελευθερία και τα προνόμια: την ελευθερία της απόκτησης εργασίας, της δυνατότητας ταξιδιού, της δυνατότητας κοινωνικής κινητικότητας από την τάξη όπου γεννήθηκε το άτομο, και την πρόσβαση σε έναν ολόκληρο κόσμο ευρωκεντρικών προνομίων. Επομένως, πριν μπορέσει να πραγματοποιηθεί μια κοινωνική επανάσταση, πρέπει να καταργηθεί η κοινωνική κατηγορία της «λευκής φυλής». (με λίγες εξαιρέσεις σε αυτό το κείμενο, θα αρχίσω να αναφέρομαι σε αυτούς ως «Βόρειοαμερικάνους»).

Αυτοί οι «λευκοί» άνθρωποι πρέπει να προχωρήσουν σε δολοφονία της τάξης τους και φυλετική προδοσία, προτού γίνουν πραγματικά αποδεκτοί ως σύμμαχοι των Μαύρων και των εθνικά καταπιεσμένων εργατών. Όλη η ιδέα της ύπαρξης μιας «λευκής φυλής» στοχεύει στην συμμόρφωση και στην συνέργεια τους σε μαζικές δολοφονίες και στην εκμετάλλευση. Εάν οι λευκοί δεν θέλουν να επισκιάζονται από την ιστορική κληρονομιά της αποικιοκρατίας, δηλαδή της δουλείας και της γενοκτονίας, τότε πρέπει να επαναστατήσουν εναντίον της. Έτσι, οι «λευκοί» πρέπει να καταγγείλουν τη λευκή

ταυτότητα και το σύστημα προνομίων της, και πρέπει να αγωνιστούν να επαναπροσδιορίσουν τον εαυτό τους και τη σχέση τους με τους άλλους. Όσο η λευκή κοινωνία, (μέσα από το Κράτος που λέει ότι ενεργεί στο όνομα των λευκών ανθρώπων), συνεχίζει να καταπιέζει και να κυριαρχεί σε όλους τους θεσμούς της Μαύρης κοινότητας, η φυλετική ένταση θα συνεχίσει να υπάρχει, οι λευκοί θα συνεχίσουν γενικά να θεωρούνται ως ο εχθρός.

Τι, λοιπόν, πρέπει να αρχίσουν να κάνουν οι Βόρειοαμερικανοί για να νικήσουν τον φυλετικό ομορτισμό, τα προνόμια των λευκών και τις άλλες μορφές λευκής υπεροχής; Πρώτα, πρέπει να σπάσουν το τείχος που τους χωρίζει από τους μη λευκούς συμμάχους τους. Στην συνέχεια, όλοι μαζί πρέπει να πολεμήσουν την ανισότητα που επικρατεί στον χώρο εργασίας, στις κοινότητες και στην κοινωνική τάξη. Παρόλα αυτά, δεν πρόκειται μόνο για τα δημοκρατικά δικαιώματα των Αφρικανών στα οποία αναφερόμαστε όταν μιλάμε για «εθνική καταπίεση». Εάν αυτό ήταν όλο το ζήτημα, τότε ίσως οι περισσότερες μεταρρυθμίσεις θα μπορούσαν να αποκτήσουν φυλετική και κοινωνική ισότητα. Αλλά όχι, δεν είναι αυτό για το οποίο μιλάμε.

Οι Μαύροι (ή οι Αφρικανοί στην Αμερική) αποικιοκρατούνται. Η Αμερική αποτελεί μια μητροπολιτική χώρα με μια εσωτερική αποικία. Για τους Αφρικανούς στην Αμερική, η κατάστασή μας είναι απόλυτη καταπίεση. Κανένας άνθρωπος δεν είναι πραγματικά ελεύθερος έως ότου μπορέσει να καθορίσει το δικό του πεπρωμένο. Το δικό μας πεπρωμένο είναι μια αιχμαλωσία, μια αποικιακή κατάσταση καταπίεσης που πρέπει να ανατραπεί, και όχι μόνο να διαλυθεί ο ιδεολογικός ρατσισμός ή η άρνηση των πολιτικών δικαιωμάτων. Στην πραγματικότητα, αν πρώτα δεν διαλυθεί η εσωτερική αποικία, αυτό σημαίνει την πιθανότητα συνέχισης αυτής της καταπίεσης σε άλλη μορφή. Πρέπει να καταστρέψουμε την κοινωνική δυναμική μιας πολύ πραγματικής υπαξιακής κατάστασης της Αμερικής, η οποία αποτελείται από ένα καταπιεστικό λευκό έθνος και ένα καταπιεσμένο Μαύρο έθνος, (στην πραγματικότητα υπάρχουν πολλά αιχμάλωτα έθνη).

Αυτό για να γίνει απαιτεί το κίνημα της Μαύρης Απελευθέρωσης να απελευθερώσει μια αποικία, και γι 'αυτό δεν πρόκειται απλά για ένα θέμα των Μαύρων που συνεργάζονται απλά με λευκούς Αναρχικούς για να πολεμήσουν στο ίδιο είδος μάχης, αυτού ενάντια στο κράτος. Αυτός είναι και ο λόγος για τον οποίο οι Αναρχικοί δεν μπορούν να υιοθετήσουν μια άκαμπτη θέση ενάντια σε όλες τις μορφές του Μαύρου εθνικισμού (ειδικά αυτές των επαναστατικών ομάδων όπως το Κόμμα των Μαύρων Πανθήρων), ακόμα και αν υπάρχουν ιδεολογικές διαφορές σχετικά με τον τρόπο με τον οποίο σχηματίζονται και λειτουργούν ορισμένες από αυτές τις μορφές. Αλλά, οι Βόρειοαμερικανοί πρέπει να υποστηρίξουν τους στόχους των φυλετικά καταπιεσμένων απελευθερωτικών κινήσεων και πρέπει να αμφισβητήσουν και να απορρίψουν άμεσα το σύστημα προνομίων των λευκών. Δεν υπάρχει κανένας άλλος τρόπος και δεν υπάρχει κανένας πιο σύντομος δρόμος. Η λευκή υπεροχή είναι ένα τεράστιο εμπόδιο για την επαναστατική κοινωνική αλλαγή στη Βόρεια Αμερική.

Η Μαύρη Επανάσταση και άλλα εθνικά απελευθερωτικά κινήματα στη Βόρεια Αμερική είναι απαραίτητα μέρη της συνολικής Κοινωνικής Επανάστασης. Οι εργάτες της Βόρειας Αμερικής πρέπει να συνεργαστούν με Αφρικανούς, Λατίνους και άλλους για να απορρίψουν τη φυλετική αδικία, την καπιταλιστική εκμετάλλευση και την εθνική

καταπίεση. Οι εργάτες της Βόρειας Αμερικής έχουν σίγουρα έναν σημαντικό ρόλο με την βοήθεια που προσφέρουν σε αυτούς τους αγώνες για να νικήσουν. Η υλική βοήθεια από μόνη της, η οποία μπορεί να συγκεντρωθεί από τους λευκούς εργάτες για τη Μαύρη επανάσταση, θα μπορούσε να καθορίσει σε ένα συγκεκριμένο στάδιο τη νίκη ή την ήττα αυτού του αγώνα.

Παίρνω χρόνο για να τα εξηγήσω όλα αυτά, επειδή προβλέπω ότι ορισμένοι Αναρχικοί πουριστές θα προσπαθήσουν να με πείσουν ότι η ύπαρξη ενός λευκού κινήματος είναι καλό πράγμα, ότι οι Μαύροι και άλλες καταπιεσμένες εθνικότητες πρέπει απλώς να επιβιβαστούν πάνω στην «Όμορφη Αναρχική Γαλέρα» (μια γαλέρα ανόητων;), και ότι όλα αυτά είναι απλώς μια «ανοησία Μαρξιστικής εθνικής απελευθέρωσης». Λοιπόν έτσι, γνωρίζουμε ότι ένας από τους λόγους για την ύπαρξη ενός αναρχικού αντιρατσιστικού κινήματος είναι να αμφισβητήσει αυτή τη σοβινιστική προοπτική που βρίσκεται ακριβώς στο κέντρο του κινήματός μας. Μια Αναρχική Αντιρατσιστική Ομοσπονδία δεν θα υπήρχε μόνο για την καταπολέμηση των Ναζί. Πρέπει να αμφισβητήσουμε και να διορθώσουμε τις ρατσιστικές και δογματικές θέσεις σχετικά με τη φυλή και την τάξη που υπάρχουν στο κίνημά μας. Εάν δεν μπορέσουμε να το κάνουμε αυτό, τότε δεν μπορούμε να οργανώσουμε την εργατική τάξη, Μαύρη ή λευκή, και αυτό δεν έχει καμία χρησιμότητα.